

РОЗШИРЕНИЙ ПЛАН НАВЧАЛЬНОЇ ДИСЦИПЛІНИ

«МІЖНАРОДНІ ЕКОНОМІЧНІ ВІДНОСИНИ»

для студентів освітнього рівня «бакалавр»
напряму 056 «Міжнародні економічні відносини»
факультет обліку і фінансів
кафедра міжнародних економічних відносин

(Розробник: к.е.н., доцент, доцент кафедри міжнародних економічних відносин
Бондарчук В.В.)

Змістовний модуль 1.

Тема 1. Економічна сутність міжнародної торгівлі

1. Сутність міжнародних економічних відносин.
2. Хто з ким торгує?
3. Сучасні трансформації міжнародної торгівлі.

Гравітаційна модель описує залежність між обсягом торгівлі будь-яких двох країн та розмірами їх економік. Використання гравітаційної моделі також показує наслідки відстані та міжнародних кордонів, навіть спільних кордонів, таких як між Сполученими Штатами та Канадою, що негативно впливають на торгівлю.

Міжнародна торгівля має значні обсяги відносно розміру світової економіки завдяки зменшенню витрат на транспорт та зв'язок. Проте торгівля не зростала прямолінійно: світ був доволі інтегрований в 1914 році, але торгівля була значно менша через економічну депресію, протекціонізм і війну, і для відновлення знадобилися десятиліття.

Промислові товари сьогодні домінують в сучасній торгівлі. Проте в минулому промислова продукція була набагато важливішою, ніж зараз. Сьогодні основну частку в товарних групах займають послуги.

Зокрема, країни, що розвиваються, змінили своє становище з основних експортерів основної продукції на основних експортерів промислових товарів.

Тема 2. Порівняльні переваги та причини міжнародної торгівлі

1. Концепція порівняльних переваг.
2. Порівняльні переваги в моделі з багатьма товарами.

3. Специфічні факторні моделі.

4. Модель Хекшера-Оліна.

Модель Рікардо є найпростішою моделлю, яка показує, як відмінності між країнами призводять до торгівлі та зростання доходів від торгівлі. У цій моделі праця є єдиним фактором виробництва, а країни відрізняються лише продуктивністю праці в різних галузях.

Розподіл прибутків від торгівлі залежить від відносних цін країн виробників. Щоб визначити ці відносні ціни, необхідно подивитися на відносний світовий попит та пропозицію на товари. Відносна ціна також передбачає відносну ставку заробітної плати.

Незважаючи на те, що деякі з прогнозів рикардійської моделі є явно нереалістичними, її основне припущення – країни, які мають тенденцію експортувати товари, в яких вони мають відносно високу продуктивність, підтверджено низкою досліджень.

Тема 3. Зовнішня економія на масштабі як причина для торгівлі

1. Теорія зовнішньої економії на масштабі.

2. Зовнішня економія та міжнародна торгівля.

3. Міжрегіональна торгівля.

Торгівля не повинна бути результатом порівняльних переваг. Натомість це може бути результатом збільшення прибутку або економії на масштабі, тобто від тенденції до зниження собівартості з більшою продуктивністю. Економія масштабу дає країнам стимул спеціалізуватися та торгувати навіть за відсутності відмінностей у ресурсах або технологіях між країнами. Економія масштабу може бути внутрішньою (залежно від розміру фірми) або зовнішньою (залежно від розміру галузі).

Тема 4. Фірми у глобальній економіці

1. Теорія недосконалої конкуренції.

2. Монополістична конкуренція та торгівля.

3. Витрати на торгівлю та експортні рішення.

4. Транснаціоналізація та аутсорсинг.

За умов монополістичної конкуренції в промисловості є ряд фірм, що виробляють диференційовані продукти. Ці фірми виступають як індивідуальні монополісти, але додаткові фірми входять у прибуткову галузь, доки не будуть конкурувати монополістичні прибутки. На рівновагу впливає розмір ринку: великий ринок підтримуватиме більшу кількість фірм, кожна з яких вироблятиме товари у більшій кількості.

Міжнародна торгівля дозволяє створити інтегрований ринок, більший за ринок будь-якої країни. В результаті можна одночасно запропонувати споживачам більше різноманітних продуктів та знижувати ціни. Тип торгівлі, сформований за цією моделлю, є внутрішньою галуззю торгівлі.

Коли фірми відрізняються за своїми показниками, економічна інтеграція породжує переможців та переможених. Більш продуктивні (дешевші) фірми процвітають і розширюються, тоді як менш продуктивні (більш дорогі) фірми закриваються. Найменш продуктивні фірми змушені покинути ринок.

Тема 5. Інструменти торговельної політики

1. Базовий тарифний аналіз.
2. Затрати та вигоди від тарифів.
3. Нетарифні інструменти торговельної політики.
4. Результати торговельної політики.

Витрати та переваги тарифної або іншої торгової політики можуть бути виміряні за допомогою концепцій надлишку споживачів та надлишку виробників. Використовуючи ці поняття, ми можемо показати, що вітчизняні виробники отримують хороший прибуток, оскільки тариф підвищує ціну, яку вони отримують; внутрішні споживачі втрачають з тієї ж причини. Існує також вигреш у доходах уряду.

Якщо ми порівняємо прибутки та збитки від тарифу, ми виявимо, що чистий ефект від національного добробуту можна розділити на дві частини: з одного боку, втрата ефективності, яка виникає внаслідок спотворень стимулів вітчизняних виробників та споживачів. З іншого боку, це умови торгівлі прибутку, що відображає тенденцію зниження тарифів на іноземні експортні ціни. У випадку з невеликою країною, яка не може вплинути на іноземні ціни, другий ефект дорівнює нулю, так що існує однозначна втрата.

Аналіз тарифу може бути легко адаптований для аналізу інших заходів торговельної політики, таких як експортні субсидії, імпорتنі квоти та добровільні обмеження експорту. Експортна субсидія призводить до втрат ефективності, подібних до тарифів, але поєднує ці втрати через погіршення умов торгівлі. Імпорتنі квоти та добровільні обмеження експорту відрізняються від тарифів, оскільки уряд не отримує доходів.

Тема 6. Теорія торговельної політики та протиріччя торговельної політики

1. Вільна торгівля.
2. Аргументи національного добробуту проти вільної торгівлі.
3. Розподіл доходу та торговельна політика.
4. Міжнародні переговори та торговельна політика.

5. Глобалізація та низькі заробітні плати.

6. Глобалізація та навколишнє середовище.

Хоча деякі країни практикують вільну торгівлю, більшість економістів продовжують провадити вільну торгівлю як бажану політику. Ця практика спирається на три аргументи. По-перше, це формальний випадок підвищення ефективності від вільної торгівлі, що є просто аналізом економічної ефективності торговельної політики, яке читається навпаки. По-друге, багато економістів вважають, що вільна торгівля дає додаткові прибутки, які виходять за межі цього формального аналізу. Нарешті, з огляду на труднощі перекладу складного економічного аналізу в реальну політику, навіть ті, хто не бачить вільну торгівлю як найкращу можливу політику, бачать її як корисне правило.

Існує інтелектуально респектабельна справа для відхилення від вільної торгівлі. Одним із принципових аргументів є те, що країни можуть вдосконалити умови торгівлі через оптимальні тарифи та податки на експорт. Однак цей аргумент на практиці не дуже важливий. Малі країни не можуть мати значного впливу на імпорتنі та експортні ціни, тому вони не можуть використовувати тарифи та інші політики для підвищення їх умов торгівлі. З іншого боку, великі країни можуть впливати на їхні умови торгівлі, але при встановленні тарифів вони ризикують порушити торговельні угоди та провокувати помсти.

Інший аргумент щодо відхилення від вільної торгівлі залежить від невдач на внутрішньому ринку. Якщо якийсь внутрішній ринок, такий як ринок праці, не працює належним чином, відхилення від вільної торгівлі іноді може допомогти зменшити наслідки цієї несправності. Теорія другого кращого заявляє, що, якщо один ринок не працює належним чином, то урядові більше не буде оптимальним утриматися від втручання на інші ринки. Тариф може підвищити добробут, якщо є маргінальний соціальний вигравш у виробництві товару, який не зафіксований за рахунок надлишкових заходів виробника.

Незважаючи на те, що невдачі на ринку, ймовірно, є загальними, аргумент про відмову на внутрішній ринок не повинен застосовуватися надто вільно. По-перше, це аргумент для внутрішньої політики, а не торгової політики; тарифи завжди нижчий, "другий-кращий" спосіб компенсувати невдачу на внутрішньому ринку, який завжди найкраще трактується з його джерела. Крім того, недостатність ринку важко проаналізувати належним чином, щоб бути впевненим у відповідній політичній рекомендації.

Тема 7. Торговельна політика в країнах, що розвиваються

1. Індустріалізація імпортозаміщення.

2. Результати та проблеми імпортозаміщення.

3. Торгова лібералізація з 1985 року.

4. Торгівля та економічне зростання: приклад Азії.

Торговельна політика в менш розвинених країнах може бути проаналізована за допомогою аналогічних аналітичних інструментів, що використовуються для обговорення передових країн. Проте окремі проблеми, характерні для країн, що розвиваються, відрізняються від конкретних проблем розвинених країн. Зокрема, торговельна політика в країнах, що розвиваються, стосується двох цілей: сприяння індустріалізації та подолання нерівномірного розвитку вітчизняної економіки.

Використовуючи аргумент "дитяча промисловість" як виправдання, багато менш розвинених країн проводили політику імпортозаміни індустріалізації, в якій створюються вітчизняні підприємства під захистом тарифів або квот на імпорт. Незважаючи на те, що ці політики вдалися до сприяння виробництву, вони в цілому не забезпечували очікуваних результатів економічного зростання та рівня життя. Багато економістів зараз суворо критикують результати імпортозаміщення, стверджуючи, що це сприяло високій вартості, неефективному виробництву.

Починаючи з 1985 року, багато країн, що розвиваються, незадоволені результатами політики імпортозаміщення, значно знизили темпи захисту виробництва. Внаслідок цього швидко розвивалася торгівля країн, що розвиваються, та частка вироблених товарів у експорті. Однак результати зміни цієї політики з точки зору економічного розвитку, в кращому випадку, були змішаними.

Точка зору, що економічний розвиток має відбутися шляхом імпортозаміщення, і песимізм про економічний розвиток, що поширюється як інервізація, що заміщає імпорт, здавалося б невдалою, були обурені швидким економічним зростанням низки азіатських економік. Ці азіатські економіки зросли не за рахунок імпорту, а через експорт. Вони характеризуються як дуже високими співвідношеннями торгівлі з національним доходом, так і надзвичайно високими темпами зростання. Причини успіху цих економік дуже суперечливі, і багато суперечок щодо ролі, яку відіграє лібералізація торгівлі.

Змістовний модуль 2.

Тема 8. Статистика національного доходу та платіжний баланс

1. Рахунок національного доходу.
2. Національний дохід у відкритій економіці.
3. Платіжний баланс.

Міжнародна макроекономіка стосується повної зайнятості дефіцитних економічних ресурсів та стабільності цін у світовій економіці. Оскільки вони відображають національну структуру витратів та їхні міжнародні наслідки, рахунки на національному доході та облікові рахунки платіжного балансу є важливими інструментами для вивчення макроекономіки відкритої, взаємозалежної економіки.

Валовий національний продукт країни (ВНП) дорівнює доходу, отриманому його факторами виробництва. На рахунках національного доходу ділення національного доходу залежить від видів витрат, які генерують його: споживання, інвестиції, державні закупівлі та залишок на поточному рахунку. Валовий внутрішній продукт (ВВП), що дорівнює ВВП, за вирахуванням чистих надходжень від факторного доходу з-за кордону, вимірює випуск, вироблений в рамках територіальних кордонів країни.

У економіці, яка закрита для міжнародної торгівлі, ВНП необхідно споживати, інвестувати чи придбати урядом. Використовуючи поточний обсяг випуску для створення заводу, обладнання та інвентаризації, інвестиції перетворюють поточну продукцію у майбутній випуск. Для закритої економіки інвестиції є єдиним способом заощадження в сукупності, тому сума заощаджень, що здійснюється приватним та державним секторами, національна економія, має дорівнювати інвестиціям.

У відкритій економіці ВНП дорівнює сумі споживання, інвестицій, державних закупівель та чистого експорту товарів та послуг. Торгівля не повинна бути збалансованою, якщо економіка може позичити і кредитувати решту світу. Різниця між експортом та імпортом економіки, балансом поточного рахунку, дорівнює різниці між виробництвом економіки та його загальним використанням товарів та послуг.

Поточний рахунок також дорівнює чистому кредитуванню країни іноземцям. На відміну від закритої економіки, відкрита економіка може заощадити через внутрішні та іноземні інвестиції. Таким чином, національна економія дорівнює внутрішнім інвестиціям, а також балансу поточного рахунку. Поточний рахунок тісно пов'язаний із зміною чистої міжнародної інвестиційної позиції, хоча зазвичай не дорівнює цій зміні через коливання вартості активів, які не відображаються у рахунках національного доходу та продукції.

Тема 9. Обмінний курс та закордонні валютні ринки

1. Облікові ставки та міжнародні трансакції.
2. Закордонні грошові ринки.
3. Попит на закордонні грошові активи.
4. Рівновага на закордонних грошових ринках.

Курс обміну - це ціна однієї валюти однієї країни у валюті іншої країни. Курси валют відіграють важливу роль у прийнятті рішень, оскільки вони дозволяють нам переводити ціни різних країн у порівнянні з іншими. Все інше рівне, амортизація валюти країни по відношенню до іноземних валют (зростання цін на внутрішні валюти в іноземній валюті) робить його експорт дешевшим і його імпорт дорожче. Підвищення своєї валюти (падіння цін на внутрішні валюти іноземних валют) робить його експорт дорожчим і його імпорт дешевше.

Курси валют визначаються на валютному ринку. Основними учасниками цього ринку є комерційні банки, міжнародні корпорації, небанківські фінансові установи та національні центральні банки. Комерційні банки відіграють ключову роль на ринку, оскільки вони полегшують обмін інтересними банківськими депозитами, які складають основну частину валютної торгівлі. Незважаючи на те, що валютні торги відбуваються у багатьох фінансових центрах у всьому світі, сучасні комунікаційні технології об'єднують ці центри в єдиний ринок, який відкритий 24 години на добу. Важливою категорією валютної торгівлі є форвардна торгівля, в якій сторони погоджуються обмінювати валюти на певну майбутню дату за попередньо обговореним валютним курсом. На відміну від них, миттєві торги розраховуються негайно.

Оскільки обмінний курс є відносною ціною двох активів, найбільш прийнятно вважається, що вона є самою ціною активів. Основний принцип ціноутворення на активах полягає в тому, що поточна вартість активу залежить від очікуваної майбутньої купівельної спроможності. При оцінці активу вкладники дивляться на очікувану норму прибутку, яку вона пропонує, тобто, швидкість, з якою очікується, що вартість інвестицій у цей актив з часом зростатиме. Очікувану норму прибутку активів можна вимірювати різними способами, кожен залежить від одиниць, в яких вимірюється вартість активу. Заохочувачі піклуються про очікувану реальну норму прибутку активів, швидкість, з якою його вартість, виражена у вигляді репрезентативної вихідної кошику, як очікується, зросте.

Тема 10. Кількість грошей, відсоткові ставки та обмінні курси

1. Рівноважна облікова ставка.
2. Пропозиція грошей та обмінний курс.
3. Інфляція та динаміка обмінного курсу.
4. Інфляційне таргетування.

Грошовий ринок знаходиться в рівновазі, коли реальна грошова маса дорівнює сукупному попиту на реальні гроші. Зі встановленим ціновим рівнем та реальним виробництвом, збільшення грошової маси знижує процентну ставку, а падіння грошової маси підвищує процентну ставку. Зростання реального обсягу виробництва підвищує процентну ставку, враховуючи рівень цін, тоді як падіння реального виробництва має протилежний ефект.

Знижуючи внутрішню процентну ставку, збільшення грошової маси призводить до зниження курсу національної валюти на валютному ринку (навіть коли очікування майбутніх обмінних курсів не змінюються). Аналогічним чином, падіння внутрішньої грошової маси призводить до того, що вітчизняна валюта подорожчає до іноземних валют.

Припущення, що рівень цін надається у короткостроковій перспективі, є гарним наближенням до реальності в країнах з помірною інфляцією, але це є оманливим припущенням у довгостроковій перспективі. Постійні зміни грошової маси стимулюють довгостроковий рівноважний рівень цін пропорційно в одному напрямку, але не впливають на довготривалі показники виробництва, процентну ставку або будь-які відносні ціни. Одна важлива грошова ціна, довгостроковий рівновага якого зростає пропорційно постійному збільшенню грошової маси, - це курс обміну, внутрішня валюта, курс іноземної валюти.

Збільшення грошової маси може призвести до того, що обмінний курс у короткостроковому періоді перевищить свій довгостроковий рівень. Якщо дана продукція, то, наприклад, збільшення постійної грошової маси призводить до більш-менш пропорційної девальвації валюти в короткостроковій перспективі, після чого зростає курс валюти до його довгострокового обмінного курсу. Зростання валютного курсу, що посилює нестабільність обмінних курсів, є прямим результатом корекції нестабільної короткострокової ціни та умов паритету інтересів.

Тема 11. Міжнародна валютна система

1. Макроекономічні цілі у відкритій економіці.
2. Механізм імпорту інфляції.
3. Макроекономічна взаємозалежність в умовах плаваючих валютних курсів.

У відкритій економіці політики намагаються підтримувати внутрішній баланс (повна зайнятість та стабільний рівень цін) та зовнішній баланс (рівень поточного рахунку, який не є настільки негативним, що країна, можливо, не зможе погасити свої зовнішні борги та не настільки позитивно, що іноземці введені в цю посаду). Визначення зовнішнього балансу залежить від ряду факторів, включаючи режим валютного курсу та світові економічні умови. Оскільки макроекономічна політика кожної країни має наслідки за кордоном, здатність країни досягти внутрішнього та зовнішнього балансу залежить від політики, яку інші країни вибирають для прийняття. Країна, яка працює великим, стійким дефіцитом, може здатися, що вона порушує його міжчасові бюджетні обмеження, поставивши під загрозу можливість раптової зупинки іноземного кредитування.

Обмеження альтернативних режимів валютного курсу можна зрозуміти з точки зору грошової трилімної економіки з відкритим коефіцієнтом, в якій зазначено, що країни повинні вибрати дві з трьох наступних ознак системи грошово-кредитної політики: стабільність валютного курсу, свобода транскордонних фінансових потоків, і автономія монетарної політики.

Система золотого стандарту містила потужний автоматичний механізм забезпечення зовнішнього балансу, механізм ціноутворення. Потоки золота, що супроводжують дефіцит та надлишки, спричинили зміни цін, що зменшило дисбаланс

поточного рахунку, і, отже, мав тенденцію повертати всі країни до зовнішнього балансу. Проте ефективність системи у підтримці внутрішнього балансу була змішаною. З вибухом Першої світової війни 1914 року золотий стандарт був припинений.

Тема 12. Оптимальні валютні зони

1. Євро та економічна політика Єврозони.

2. Теорія оптимальних валютних зон.

Країни Європейського Союзу мали дві основні причини для сприяння встановленню взаємно фіксованих валютних курсів: вони вважають, що монетарне співробітництво надасть їм більшу вагу в міжнародних економічних переговорах, і вони розглядають фіксований обмінний курс як доповнення до ініціатив ЄС, спрямованих на побудову спільного європейського ринку.

Європейська валютна система фіксованих обмінних курсів у Євросоюзі була відкрита в березні 1979 року і спочатку включала Бельгію, Данію, Францію, Німеччину, Ірландію, Італію, Люксембург та Нідерланди. Австрія, Великобританія, Португалія та Іспанія приєдналися значно пізніше. Контроль за капіталом та часта перебудова стали важливими компонентами підтримки системи до середини 1980-х років, але з того часу контролю було скасовано як частину більш широкої програми уніфікації ринку Європейського Союзу.

На практиці всі валюти EMS були прив'язані до колишньої валюти Німеччини, дележської марки (DM). У результаті Німеччина змогла встановити грошову політику для EMS, так само, як Сполучені Штати зробили це в Бреттон-Вудській системі. Теорія авторитету EMS стверджує, що уряди-учасники отримали прибуток від репутації німецького Бундесбанку як інфляційного борця. Фактично, темпи інфляції в країнах EMS в кінцевому підсумку схилилися до загально низького рівня інфляції Німеччини.

З 1 січня 1999 року 11 країн ЄС започаткували створення економічного та валютного союзу (ЄВС) шляхом прийняття єдиної валюти - євро, що випускається Європейським центральним банком (ЄЦБ) з головним офісом у Франкфурті, Німеччина. (На початковому етапі 11 членів були приєднані декілька інших країн пізніше.) Євросистема складається з національних центральних банків та членів ЄЦБ, керівництво яких здійснює грошово-кредитну політику в ЄВС. Процес переходу від системи фіксованого курсу EMS до ЄВС був викладений у Маастрихтському договорі, підписаному європейськими лідерами у грудні 1991 року.

У Маастрихтському договорі зазначено певний критерій макроекономічної конвергенції, який країни ЄС повинні мати для задоволення, щоб отримати право на вступ до ЄВС. Головна мета критеріїв конвергенції полягала в тому, щоб запевнити виборців у країнах з низьким рівнем інфляції, такими як Німеччина, що нова спільно керована європейська валюта буде стійкою до інфляції, як це було ДМ. Пакт про

стабільність і зростання (ПМГ), розроблений лідерами ЄС у 1997 році за наполяганням Німеччини, мав на меті обмежити державний дефіцит та заборгованість на національному рівні.

Тема 13. Фінансова глобалізація: можливості та криза

1. Міжнародний ринок капіталів та вигоди від торгівлі.
2. Міжнародний банкінг та міжнародний ринок капіталів.
3. Регулювання міжнародного банкінгу.

Коли люди не хочуть ризикувати, країни можуть одержати через обмін ризикових активів. Прибуток від торгівлі набуває форми зменшення ризикованості споживання кожної країни. Міжнародна диверсифікація портфелів може здійснюватися шляхом обміну боргових інструментів або інструментів власного капіталу.

Міжнародний ринок капіталів - це ринок, на якому жителі різних країн торгують активами. Однією з важливих складових є валютний ринок. Банки знаходяться в центрі міжнародного ринку капіталів, і багато хто працює на офшорах, тобто за межами країн, де розташовані їх головні офіси.

Регуляторні та політичні чинники сприяли офшорній банківській справі. Ті самі фактори стимулюють офшорну торгівлю валютою, тобто торгівлю банківськими депозитами, виражені у валютах інших країн, крім тих, в яких знаходиться банк. Така торгівля євровалютою стала основним стимулом від відсутності резервних вимог щодо депозитів у євробанках.

Створення євровалютного депозиту не відбувається, оскільки ця валюта залишає свою країну походження; скоріше, все, що потрібно, - це те, що Євробанк приймає депозитний зобов'язання, виражений у валюті. Євро-валюти, таким чином, не становлять загрози для контролю центральними банками своєї внутрішньої грошової бази, і побоюються, що, наприклад, євродолари, коли-небудь настануть, "затоплять" США.

Офшорні банківські вклади значною мірою не захищені гарантіями, які нав'язали національні уряди для запобігання банкрутствам банків. Крім того, можливість, що банки повинні перекласти операції в офшорні регіони, тим самим отримуючи прибуток від регуляторного арбітражу, підірвали ефективність національного банківського нагляду. Ці проблеми створюють фінансову трилему, яку міжнародні політики сприймали через все більше амбітні транскордонне співробітництво. З 1974 року Базельський комітет банківських інспекторів з промислових країн працював над активізацією глобального регуляторного співробітництва, включаючи міжнародні стандарти банківського капіталу. Третя генерація запропонованих пруденційних правил (Basel III) була випущена в 2010 році і в процесі реалізації національними регуляторними органами. Щоправда, існує

невизначеність щодо зобов'язань центрального банку як міжнародного кредитора останньої інстанції. Ця невизначеність може відображати спробу міжнародних органів влади зменшити моральний ризик. Тенденція до сек'юритизації збільшила потребу в міжнародному співробітництві у сфері моніторингу та регулювання небанківських фінансових установ. Отже, має місце зростання ринків, що розвиваються, і великих тіньових банківських систем. Проблеми глобальної фінансової безпеки стали очевидними під час світової фінансової кризи 2007-2009 років. Ключовим уроком кризи є те, що уряди повинні приймати макропруденційну перспективу при оцінці фінансових ризиків, а не турбуючись лише про надійність окремих установ.

Тема 14. Економічне зростання, кризи та реформи країн, що розвиваються

1. Доходи, багатство та зростання у світовій економіці.
2. Структурні особливості країн що розвиваються.
3. Запозичення та заборгованість країн що розвиваються.
4. Східна Азія: успіх та криза.

Існують великі відмінності в доході на душу населення та добробуту між країнами на різних етапах економічного розвитку. Крім того, країни, що розвиваються, не продемонстрували однакової тенденції до конвергенції до рівня доходу промислових країн. Проте деякі розвиваючі країни, зокрема кілька країн Східної Азії, побачили різке підвищення рівня життя з 1960-х років. Пояснення того, чому деякі країни залишаються бідними, і яка політика може сприяти економічному зростанню, залишається однією з найважливіших проблем економіки.

Країни, що розвиваються, утворюють неоднорідну групу, особливо тому, що в останні роки багато хто розпочав широкомасштабні економічні реформи. Багато хто з них має принаймні деякі з наступних особливостей: важке втручання уряду в економіку, включаючи велику частку державних витрат у ВНП; що свідчить про високу інфляцію, як правило, відображає спроби уряду витягувати сеньйора з економіки в умовах неефективної податкової інкасації; слабкі кредитні установи та нерозвинені ринки капіталу; прив'язані валютні курси та контроль за обміном або капіталом, включаючи режим сканування валютних курсів, спрямований на контроль інфляції або запобігання реальному зростанню; сильна залежність від експорту основного товару. Здається, що корупція зростає, коли відносна бідність країни зростає. Багато хто з попередніх розвиваючих країнських особливостей датується Великою депресією 1930-х років, коли промислові країни перейшли всередину і світові ринки руйнувалися.

Оскільки багато розвиваються економіки пропонують потенційно багаті можливості для інвестицій, для них природно мати дефіцит поточного рахунку та брати позики у більш багатих країнах. У принципі, запозичення в країнах, що розвиваються, може призвести до зростання торгівлі, що покращить позичальників та кредиторів. На практиці, проте, позики від країн, що

розвиваються, іноді призвели до кризи дефолту, які, як правило, викликають валютні та банківські кризи. Подібно до валютних та банківських криз, криза за умовчанням може містити самореалізаційний елемент, навіть якщо їхній вплив залежить від основних недоліків у країні-позичальнику. Часто кризи за умовчанням починаються з раптової зупинки фінансових надходжень.